

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2015 r. – Universiteit Antwerpen/REA**(Sprawa T-208/15)**

(2015/C 270/35)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Universiteit Antwerpen (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci P. Teerlinck i P. de Bandt)

Strona pozwana: Research Executive Agency (REA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie, że umowy o udzielenie dotacji nr 238214 „C7” (Cerebellar-Cortical Control: Cells, Circuits, Computation, and Clinic) ani umowy o udzielenie dotacji nr 238686 „CEREBNET” (Timing and plasticity in the olivo-cerebellar system) – zawartych w ramach siódmego programu ramowego (FP7-PEOPLE-ITN-2008) w celu wspierania szkolenia i rozwoju zawodowego naukowców oraz sieci szkolenia początkowego – nie można interpretować w ten sposób, że nakładają one na beneficjentów obowiązek udzielania szkoleń dla początkujących naukowców wyłącznie we własnych pomieszczeniach, i w konsekwencji stwierdzenie, że na podstawie tej wykładni REA nie może odrzucić jako niekwalifikowalnej części kosztów odnoszącej się do kształcenia początkujących naukowców;
- zasądzenie od REA kwoty kosztów związanych z kształceniem początkujących naukowców wskazanej przez skarżącą w ramach umów o udzielenie dotacji „C7” i „CEREBNET”, powiększonej o odsetki naliczane od dnia, w którym płatności stały się należne; oraz
- obciążenie REA kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy oparcia się przez REA na błędnej wykładni umów o udzielenie dotacji „C7” i „CEREBNET”. Ten zarzut pierwszy został podzielony na trzy części: ograniczenie możliwości udzielania kształcenia do pomieszczeń beneficjenta jest niezgodne z celami siódmego programu ramowego, programu „Ludzie”, programu roboczego „Ludzie” z 2008 r. oraz Europejskiej Karty Naukowca (pierwsza część); z postanowień umów o udzielenie dotacji oraz z przewodnika dla wnioskodawców można wywieść, że spoczywający na beneficjentach obowiązek udzielenia kształcenia może także zostać spełniony poza ich pomieszczeniami (druga część); żadne z postanowień umów o udzielenie dotacji ani żaden inny znajdujący zastosowanie akt nie stanowi, że kształcenie powinno być udzielane wyłącznie w pomieszczeniach beneficjenta (trzecia część).
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że dokonana przez REA wykładnia narusza zasadę pewności prawa, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2015 r. – Deutsche Telekom/Komisja**(Sprawa T-210/15)**

(2015/C 270/36)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Deutsche Telekom AG (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: A. Rosenfeld i O. Corzilius, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 17 lutego 2015 r. w sprawie wniosku strony skarżącej o udzielenie dostępu do dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 – GESTDEM 2014/4555;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dokumenty, do których strona skarżąca chce uzyskać dostęp, dotyczą postępowania w sprawie nadużywania pozycji dominującej na podstawie art. 102 TFUE.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾ oraz obowiązku uzasadnienia
  - Strona skarżąca twierdzi, iż Komisja niesłusznie nie zbadała szczególnego uregulowania w sprawie odstępstw dotyczących ochrony procesu podejmowania decyzji i jego restrykcyjnych przesłanek, chociaż przepis ten reguluje wyraźnie przypadek – taki jak w niniejszej sprawie – wystąpienia z wnioskiem o ujawnienie dokumentów po zamknięciu postępowania. Co więcej, instytucja ta nie uzasadniła swojego postępowania.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 w braku zastosowania odstępstw
  - Strona skarżąca utrzymuje, że Komisja, opierając się na ogólnym domniemaniu, niesłusznie potwierdziła możliwość zastosowania odstępstw dotyczących ochrony interesów handlowych osób trzecich i celów czynności dochodzeniowych do dokumentów zamkniętego postępowania. Tym samym Komisja naruszyła obowiązek konkretnego i indywidualnego zbadania dokumentów, do których odnosi się wniosek o udzielenie dostępu. Co więcej, nie wykazała ona żadnego konkretnego naruszenia chronionych interesów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1049/2001 z powodu istnienia nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu informacji
  - Strona skarżąca twierdzi w ramach tego zarzutu, że istnieje nadrzędny publiczny interes w ujawnieniu żądanych dokumentów. Ten nadrzędny publiczny interes wiąże się z promowaniem dobrej praktyki administracyjnej, przeprowadzeniem środków dostosowawczych, zbadaniem ewentualnych roszczeń odszkodowawczych, jak również z kontrolą sądową działania administracji. Strona skarżąca jest zdania, iż w przypadku nieuzyskania dostępu do danych dokumentów nie będzie ona miała możliwości skontrolowania dotyczących jej działań Komisji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 z powodu nieprzeprowadzenia konsultacji z osobami trzecimi
  - W tym względzie strona skarżąca podnosi, że Komisja błędnie z punktu widzenia prawa nie przeprowadziła konsultacji z osobami trzecimi w przedmiocie ujawnienia dotyczących ich dokumentów.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 z powodu nieudzielenia częściowego dostępu do dokumentów
  - W ramach tego zarzutu strona skarżąca zarzuca Komisji, że niesłusznie odmówiła jej częściowego dostępu do spornych dokumentów.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa pierwotnego z powodu naruszenia prawa podstawowego do dostępu do dokumentów przewidzianego w art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasady przejrzystości na podstawie art. 15 ust. 3 TFUE
- Strona skarżąca twierdzi, że prawo dostępu do żądanych dokumentów wynika (pośrednio) bezpośrednio z prawa pierwotnego i powinno zostać jej przyznane na tej podstawie. Całkowita odmowa udzielenia dostępu stanowi nieproporcjonalną ingerencję w prawo podstawowe do dostępu do dokumentów przewidziane w art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Rozporządzenie nr 1049/2001 powinno być interpretowane w świetle tego prawa podstawowego i zasady przejrzystości ustanowionej w art. 15 ust. 3 TFUE.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 z powodu nieprzestrzegania terminów
- W ramach tego zarzutu strona skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła bezwzględne przepisy dotyczące terminów, gdyż nie rozpatrzyła wniosku potwierdzającego w przewidzianym terminie i wielokrotnie bez uzasadnienia przedłużała terminy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2015 r. – Systema Teknolotzis kai Pliroforikis/Komisja

(Sprawa T-234/15)

(2015/C 270/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Systema Teknolotzis AE Efarmogon Ilektronikis kai Pliroforikis (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: E. Georgilas, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 10 marca 2015 r. [SG-Grefe(2015) D/3003/11 marca 2015 r.] w sprawie odzyskania od skarżącej łącznej kwoty 716 334,05 EUR (siedemset szesnaście tysięcy trzysta trzydzieści cztery euro i pięć centów) powiększonej o odsetki oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania oraz ogólnie wydatkami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 89 rozporządzenia nr 1268/2012 ⁽¹⁾ i obowiązku uzasadnienia (art. 296 TFUE). Strona skarżąca utrzymuje, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie uzasadniła wystarczająco, konkretnie i dokładnie odrzucenia wniosku skarżącej dotyczącego zwrotu jej długu w ramach siedmioletniej umowy w odniesieniu do projektów PlayMancer i MOBISERV. Podobnie w odniesieniu do projektu PowerUp we wspomnianej decyzji Komisja odrzuciła w dorozumiany sposób wniosek dotyczący zwrotu kwoty należnej za trzy lata.